

Daniela Franzová: Strípky

Jedu autem a nervózně poklepávám prsty o volant. Jsem plná strachu a očekávání. Co když to nebude tak jako dřív? Co když budu zklamaná? Co když jsou mé vzpomínky vymyšlené? Neptej se! Nic neočekávej! Je to zbytečné a už za pár minut sama uvidíš.

Jedu po tak známých cestách. Jedu skrz lesy, ve kterých si kdysi hrála jedna neposedná holčička. Jedu okolo rybníka, ve kterém se učila plavat. A jedu taky okolo místa, které bych nejraději vymazala ze své paměti. A pak nakonec dojedu do cíle.

Vystoupím z auta a přede mnou je útulná dřevěná chata. Vypadá, jako by ji někdo vytřepal z pohádkové knížky. Tak tady vyrostla jedna bláznivá holka v silnou ženu.

Třesou se mi ruce a srdce mi buší tak, že se bojím, aby mi neprorazilo hrudník. Jsem doopravdy tady. Po tom všem, co jsem prožila. Silnější než kdy dřív. Chytřejší než kdy dřív. A připravenější než kdy dřív.

Vytáhnu z kapsy klíče a třesoucími se prsty je vsunu do zrezivělého zámku. Odemknu a otevřu vrzající dveře. Přede mnou je malá předsínka, ve které jsou ještě bundy a boty přesně tak, jak je tady nechala rodina, která tu bydlela. Tehdy byli ještě čtyři. Máma, táta, holčička a dědeček. Ted'? Ted' tu ta holčička zbyla sama.

Prohlédnu si malé růžovo-bílé tenisky, které patřily té malé bezstarostné holčičce, co běhala po zdejších loukách a stavěla domečky vílám. Podívám se do zrcadla a na pár milisekund ji tam vidím. Zrzavé vlásky učesané do dvou culíčků s její oblíbenou růžovou čelenkou. Ta malá modrá kukadla, ze kterých sršela energie a taky neustálé štěstí. Holčičku navlečenou v lacláčích, které nosila skoro každý den. Pak opět vidím sebe. Zrzavovlasou a modrookou paní, která se od té doby tak změnila.

Opustím předsíň a přesunu se do dlouhé chodby. Na stěnách visí rodinné fotografie. Třeba fotka ze Štědrého dne. Pamatuju si, jak se tatínek pídil po tom, kdo snědl všechny vanilkové rohlíčky. A ta malá holčička, i když věděla, že vanilkové dobroty skončily u ní v bříšku, svou lumpárnu svedla na nebohého dědečka. Dědeček ten den v klidu seděl v houpacím křesle a popíjel vaječný koňak. Vždycky říkal: „Jestli na Vánoce nevypiješ

alespoň doušek vaječňáku, tak to nejsou správné Vánoce.” Ta malá se vždycky rozčilovala, že vaječňák pít nemůže. Dědeček ji pak chlácholil, že vaječňák bohatě nahradí horká čokoláda se šlehačkou. Tu milovala. Ted’ horkou čokoládu nemůžu pomalu ani cítit. Změnila jsem se k nepoznání. Ty ztráty, které přišly, byly... hrozné.

Mám smíšené pocity. Dívám se na ty fotky a chodím po chodbách, po kterých běhalo mé mladší já. Je to... divné.

Ted’ přichází místnost, do které je pro mě velmi těžké vstoupit. Zhluboka se nadechnu a otevřu dveře. Obývací spojený s kuchyní. Před očima se mi začnou míhat vzpomínky. Vidím tu malou holčičku utíkat přes celý obývací, v rukou svírá tatínkovy noviny, které si kupoval každý den ve městě a taky je každý den četl.

„Beruško, vrať mi ty noviny,” žadoní tatínek.

„Nevrátím. Když čteš, nemůžeš si se mnou hrát,” protestuje holčička. Vybaví se mi tatínkův výraz. Jemně se dotkl paže své dcery. Ten dotek jako bych cítila právě ted’.

„Máš babu,” vyhrkne a uteče z místnosti. Holčička za ním ťapká.

Další vzpomínka se mi začne promítat před očima.

„Broučku, ted’ to dáme do trouby, jo?” řekne vřele maminka a vezme holčičce celé zapatlané od těsta plech s bublaninou.

„To bude mňamka, že?” zeptá se ta malá s velkým úsměvem. Vzpomínka skončí jako film, který promítají v kině, a začne další.

„Dědečku, a je jim tam nahoře alespoň dobře?” vzlyká holčička, která byla do té osudné chvíle plná dětské radosti.

Dědeček se slzami v očích kývne. „Je jim tam dobře. A dívají se na tebe tam ze shora,” ukáže na strop.

Holčička v protestu zavrtí hlavou. „Nedívají. Oni sem nevidí, je to moc daleko.”

„Ale vidí, samozřejmě, že vidí.”

Začnou mi téct po tvářích slzy. Je to tak živé. Jako by se to stalo včera.

„Dědečku,” hlesne opět holčička. „Že mě nikdy neopustíš?”

„Jednou jo. Ale bude to za dlouho. Až budeš velká a nebudeš mě potřebovat.”

Holčička vzlykne a hlesne: „Ale já tě budu vždycky potřebovat.”

Oživlá vzpomínka se rozplyne.

„Já už tě nepotřebuju. Jenom bych tě moc chtěla mít u sebe,” hlesnu zdrceně.

Dědeček umřel v mých patnácti letech a já zůstala na celém světě sama. Jediné, co mi dodávalo sílu, bylo, že se na mě dívají tam ze shora. Všichni tři.

Ted' je mi třicet dva. Mám rodinu, skvělou práci a jsem šťastná. Jsem ovšem jinak šťastná než ta malá holčička. Jako moje malé já.

Slzy se mi kutálí po tvářích. Ted' je vhodná chvíle na to, abych byla slabá. Ted' je vhodná chvíle dívat se do obrazu minulosti. Dívat se na křiklavé barvy štěstí a na temné barvy smutku. Dívám se na obraz, který namaloval sám život. Nemůžu se ho dotknout. Nemůžu ho vystavit v galerii, ale můžu si ho představit.

Vidím tam růžovou čelenku, kterou jsem měla ráda jako malá, vidím tam skleničku vaječňáku, vidím tam slzy a vidím tam úzkost, vidím tam lásku na první pohled, kterou jsem zažila. Vidím tam svoje svatební šaty a svoje dvě děti, které miluju nade vše. Je asi čas se vrátit do obrazu přítomnosti a začít si malovat budoucnost...